

2. KNIHA ZO SERIE „Z KRVI A POPOLA“

KRÁLOVSTVO TELA A OHŇA

MOMENTÁLNE NAJPREDAVANEJŠIA AUTORKA
PODĽA *NEW YORK TIMES*

JENNIFER L.
ARMENTROUTOVÁ

KRÁLOVSTVO TELA A OHŇA

JENNIFER L. ARMENTROUTOVÁ

**ZELENÝ®
KOCÚR**

Z anglického originálu Jennifer L. Armentrout: A KINGDOM OF FLESH AND FIRE: Blood and Ash book 2 (Published by Blue Box Press) preložila Dana Petrigáčová.

Translation © 2022 by Dana Petrigáčová
Zodpovedná redaktorka: Lucia Halová

Jazyková korektúra: Darina Kližanová

A KINGDOM OF FLESH AND FIRE Copyright © 2020 by Jennifer L. Armentrout
Slovak edition © 2022 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s.r.o. Šamorín, Slovensko
Webová stránka: www.zelenykocur.sk

Cover Design © Hang Le
Grafická úprava: Design Amorandi

ISBN 978-80-89761-96-8
EAN 9788089761968

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat', skenovat' ani distribuovat' v žiadnej tlačenej ani elektronickej forme bez predchádzajúceho písomného súhlasu. Prosím, nezúčastňujte sa pirátstva materiálov chránených autorským právom ani také správanie nepodporujte.

Príbeh v tejto knihe je vymyslený. Všetky mená, miesta, postavy a udalosti sú dielom autorkinej predstavivosti a sú fiktívne. Akákoľvek podoba so skutočnými ľuďmi, živými či mŕtvymi, udalosťami alebo zriadeniami je úplne náhodná.

POĎAKOVANIE AUTORKY

Táto kniha by sa do vašich (dúfam) nedočkavých rúk nikdy nedostala, nebyť skvelého tímu v Blue Box Press a všetkých, čo sa podieľali na jej príprave. Ďakujem, Liz Berryová, Jillian Steinová, M. J. Roseeová, Kimberly Guidrozová, Chelle Olsonová, Jenn Watsonová, Kevan Lyon a Stephanie Brownová. Obrovská vďaka patrí aj JLA Reviewers a JLAnders, týmto úžasným a milým čitateľom, ktorí ma podporovali. Bez vás by to jednoducho nešlo.

Pre Teba, čitateľu.

KAPITOLA 1

„Ideme sa domov vziať, princezná moja.“

Akože zosobášit’?

S ním?

Zrazu sa mi vynorili všetky tie dievčenské predstavy, ktoré som mala predtým, než som sa dozvedela, kto som a čo sa odo mňa očakáva – sny živené vzájomnou láskou mojich rodičov.

Ani jediný raz sa v tých dievčenských snoch neobjavil návrh, taký vzdialený od skutočnej žiadosti o ruku. Nezhľadali ani zasnuby pri stole plnom cudzích ľudí, z ktorých ma polovica chcela vidieť mŕtvu. A už vôbec nikdy som nesnívala o najstrašnejšej a pravdepodobne najšialenejšej žiadosti o ruku v celom kráľovstve, od muža, čo ma drží v zajatí.

Možno mi preskočilo. Alebo som mala halucinácie zo stresu. Koniec koncov, musela som spracovať bolestivú smrť toľkých ľudí. A zmieriť sa s jeho zradou. Navyše som práve zistila, že pochádzam z Atlantie, kráľovstva, o ktorom ma odmalička učili, že je pôvodcom všetkého zla a tragédií v krajine. Haluci-

nácie vyvolané stresom sa zdali omnoho uveriteľnejším dôvodom než to, čo sa v skutočnosti dialo.

Dokázala som len zízať na veľkú ruku, ktorá držala omnoho menšiu – moju. Jeho pokožka bola o čosi tmavšia než moja, pobozkaná slnkom. Roky narábania s mečom so smrtiacou, vznešenou presnosťou zanechali na jeho dlaniach mozole.

Zdvihol moju ruku k dráždivo tvarovaným plným perám. Perám, ktoré boli jemné, a predsa nepoddajné. Perám, z ktorých vychádzali nádherné slová a šepkali mi do nahej kože spaľujúce, hriechne prísľuby. Perám, ktoré uctievali mnoho jaziev, čo mi pokrývajú telo a tvár.

Perám, ktoré tiež vyslovili toľko krvou nasiaknutých lží.

Teraz sa tie ústa tlačili na chrbát mojej ruky spôsobom, ktorý by som ešte pred pár dňami či mesiacmi nekonečne zbožňovala a považovala za krásne nežný. Jednoduché veci ako držanie sa za ruky či zdržanlivé bozky boli pre mňa zakázané. Rovnako aj cítiť túžbu a byť chcená. Už dávno som sa zmierila s tým, že také veci nikdy nezažijem.

Až kým neprišiel on.

Odvrátila som pohľad od našich spojených rúk, od úst, ktorých kútik sa už pomaly zdvíhal a formoval jamku na pravom líci, a oddiaľujúcich sa pier, čo odhaľovali náznak vražedných ostrých tesákov.

Vlasy mu siahali po zátylok a padali do čela, husté pramene také uhl'ovočierne, že na slnku často svietili modrými odleskami. S vysoko postavenými a ostrými lícnymi kosťami, rovným nosom a hrdou, vyrysovanou sánkou mi neraz pripomínal veľkú, ladnú jaskynnú mačku, ktorú som raz ako dieťa videla v paláci kráľovnej Ileany. Nádherná, no priveľmi divoká ako nebezpečný predátor. Srdce sa mi zachvelo, keď som sa mu zahľadela do úchvatných, chladných jantárových očí.

Vedela som, že zízam na Hawka.

V hrudi sa mi rozhostil chlad, zarazila som sa. Tak sa predsa nevolá. Nevedela som ani, či Hawke Flynn je celkom vy-

myslená postava alebo to meno patrilo nešťastníkovi, ktorého pravdepodobne pre túto totožnosť zavraždili. Obávala som sa, že správna je druhá možnosť. Hawke vraj totiž prišiel z Karso-dónie, hlavného mesta kráľovstva Solis, s oslnivými odporúčaniami. Ale ukázalo sa, že veliteľ stráži v Masadónii je stúpencom a podporuje Atlantínčanov, takže aj odporúčania boli zrejme podvrh.

Tak či onak, strážca, ktorý prisahal, že ma bude ochraňovať svojím mečom a životom, v skutočnosti neexistoval. Ani muž, ktorý videl, kým som, nie čím. Nepoškvrnená. Vyvolená. Hawke Flynn nebol nič viac než výplod fantázie, presne ako sny toho malého dievčatka.

Ten, ktorý mi teraz držal ruku, bol skutočný: princ Casteel Da'Neer. Jeho výsosť. Pán temnoty.

Nad našimi spojenými rukami vyhrnul kútik úst. Jamka na pravom líci sa nedala prehliadnuť. Na ľavom sa ukázala len málokedy. Tú dokázal vyvolať len úprimný úsmev.

„Poppy,“ prehovoril a mne sa napol každý sval. Nevedela som, či preto, že ma oslovil prezývkou, alebo pre ten hlboký spevavý hlas. „Tuším som ťa ešte nevidel takto onemieť.“

Práve náznak podpichnutia v jeho očiach ma vytrhol z nemého úžasu. Vyslobodila som si ruku a štvalo ma, že ak by ma chcel zastaviť, pokojne mohol.

„Manželstvo?“ prebral sa mi hlas, hoci len na jedno slovo.

V pohľade mal záblesk výzvy. „Áno. Manželstvo. Vieš, čo to znamená, však?“

Ruka sa mi na drevenom stole skrútila do päste, pohľadom som neuhla. „Prečo si myslíš, že neviem, čo je manželstvo?“

„Nuž,“ odvetil sucho a zdvihol kalich. „Zopakovala si to slovo, akoby ťa zmiatlo. A viem, že si ako nepoškvrnená bola... izolovaná.“

Šija ma pod vrkočom zrazu páčila, koža mi sčervenela asi ako moje vlasy na slnku. „Byť nepoškvrnená alebo izolovaná neznamená byť hlúpa,“ odsekla som, vedomá si ticha, ktoré

zavládlo za stolom a v celej sále plnej stúpcov a Atlantínčanov, ktorí by zabíjali či obetovali svoj život za muža, na ktorého som neskrývane civela.

„Nie.“ Casteel si ma premeriaval pohľadom, kým si odpíjal z pohára. „Neznamená.“

„Ale zmätená som.“ Na pästi som pocítila niečo ostré. Pri letmom pohľade som uvidela niečo, čo som si predtým v šoku a či rozrušení nevšimla. Nôž. S drevenou rukoväťou a hrubou zúbkovanou čepelou určenou na krájanie mäsa. Nebola to moja dýka s kosťou vlkolaka. Tú som nevidela od udalostí v tajni a veľmi ma trápilo, že už ju možno nikdy neuvidím. Tá dýka bola pre mňa viac než len zbraň. Na šestnásty narodeniny mi ju daroval Vikter a predstavovala moje jediné spojenie s mužom, ktorý mi bol viac ako len strážcom. Zastával úlohu, na ktorú by sa bol podujal môj otec, keby ešte žil. Teraz bola dýka preč a Vikter mŕtvy.

Zabili ho Casteelovi podporovatelia.

A vzhľadom na to, že poslednú dýku, ktorá sa mi dostala do rúk, som mu zabolala hlboko do srdca, pochybovala som, že sa v najbližšej dobe dostanem k nejakej zbrani z kosti vlkolaka. Lenže nôž na krájanie mäsa je predsa tiež zbraň. Bude musieť stačiť.

„Čo je na tom mätúce?“ položil kalich a zdalo sa mi, že oči sa mu zaliali teplom, ako keď ho čosi pobaví alebo... alebo sa cíti tak, ako som si odmietala pripustiť.

Ako som kládla ruku na nôž, prihlásil sa o slovo môj dar a žiadal, aby som ho použila a zistila, čo cíti. Podarilo sa mi odstaviť svoje zmysly predtým, než sa naňho stihli napojiť. Nechcela som vedieť, či sa práve na niečom baví alebo... alebo čo. Nezaujímalo ma, čo prežíva.

„Ako som povedal,“ pokračoval princ a prešiel dlhým prstom po okraji pohára. „Dvaja Atlantínčania sa môžu vziať, len ak obaja stoja na pôde svojho domova, princezná.“

Princezná.

Tá otravná a predsa akosi roztomilá prezývka, ktorú mi dal, naberala celkom nový význam. Taký, ktorý si priam pýtal otázku: Koľko toho už od začiatku vedel? Priznal, že v Čerenej perle mu bolo jasné, kto som, no vraj netušil, že som sčasti Atlantínčanka, kým ma nepohrýzol. Kým neochutnal moju krv. Stopa na krku ma páčila, no odolala som nutkaniu dotknúť sa jej.

Do akej miery bola tá prezývka náhodná? Nevedela som prečo, no ak to bola ďalšia lož, záležalo mi na tom.

„Z čoho konkrétne si zmätená?“ opýtal sa, nespúšťal zo mňa jantárové oči.

„Nuž, konkrétne z tvojho presvedčenia, že by som sa za teba mohla naozaj vydať.“

Oproti som začula dusivý zvuk, akoby niekto zadržieval smiech. Letmo som pozrela na peknú tvár s hnedožltou pokožkou a belasými očami patriacu vlkolakovi – tvorovi, ktorý sa dokáže premeniť na vlka rovnako ľahko, ako nadobudnúť ľudskú podobu. Ešte pred niekoľkými dňami som verila, že vlkolaci vyhynuli, vyvraždili ich počas Vojny dvoch kráľov asi pred štyristo rokmi. No bola to len ďalšia lož. Kieran bol len jedným z mnohých, viac ako živých vlkolakov – niekoľkí z nich práve sedeli pri stole.

„Nemyslím si, že by si mohla,“ odvetil Casteel a privrel viečka s hustými mihalnicami. „Viem to.“

Neverila som vlastným ušiam. „Možno som sa nevyjadрила dosť jasne, takže sa pokúsim hovoriť zrozumiteľnejšie. Nerozumiem, ako si môžeš myslieť, že by som sa za teba vydala čo aj za milión rokov.“ Naklonila som sa k nemu. „Je to dostatočne jasné?“

„Dokonale,“ odpovedal, oči sa mu rozohnili do farby horúceho medu, no v pohľade ani v hlase nemal hnev. Bolo to niečo celkom iné. Jeho pohľad vo mne vyvolával spomienku na horúcu pokožku a ako sa jeho drsné, možolnaté dlane dotýkali môjho líca, kízali mi po bruchu a stehnách a zabľúdili aj

na omnoho intímnejšie miesta. Jamka na líci sa mu prehĺbila. „Ešte uvidíme, však?“

Na koži som pocítila horúce svrbenie. „Neuvidíme vôbec nič.“

„Dokážem byť veľmi presvedčivý.“

„Až tak nie,“ odvrkla som a jeho nezúčastnené zahundranie ma totálne vytočilo. „Prišiel si o rozum?“

Ďalej od stola sa ozval hlboký divý smiech. Vedela som, že to nebol svetlovlasý vlkolak Delano. Ten vyzeral, akoby bol práve svedkom masakry a mal byť ďalší na rade. Možno som sa mala báť, veď vlkolaka nie je ľahké nastrašiť, tobôž nie Delana. Bránil ma, keď si po mňa prišiel Jericho s ostatnými, hoci s Atlantínčanom Naillom, ktorý teraz sedel vedľa neho, nemali proti presile šancu.

Pána temnoty by sa väčšina ľudí neodvážila rozčúliť. Bol Atlantínčan, smrtiaci, rýchly a neuveriteľne silný. Ťažko ho zraniť, o zabití ani nehovoriac. Ako som sa len nedávno dozvedela, dokáže iným vnútiť svoju vôľu. Zabil väčšinu mocných vojvodov po celom Solise a Teermanovi vrazil rovno do srdca trstenicu, ktorú vojvoda používal na mňa.

Ja som sa však nebála.

Príliš som zúrila, aby som mala strach.

Smiech prichádzal od muža sediaceho vedľa Delana, volal sa Elijah. Pochybovala som, že je vlkolak. Pre jeho oči. Všetci vlkolaci mali rovnaké studené modré oči. Elijah mal orieškovo-hnedé, vlastne skôr dozlata, než dohneda. Teraz som nebola jediná, kto naňho zíza. Pristálo na ňom niekoľko pohľadov. Využila som príležitosť, zošmykla nôž na mäso zo stola a skryla si ho do rozparku na tunike.

„Čo je?“ Elijah sa poškriabal po tmavej brade, keď si všimol ďalšie pohľady. „Veď sa pýta to, čo si myslí väčšina z nás!“

Delano zažmurkal a pomaly pozrel na Elijaha. Casteel mlčal. Jeho krčovitý úsmev hovoril sám za seba, keď sa bremeno jeho pohľadu premiestnilo odo mňa k ďalším spolusediacim za stolom.

Elijah zastavil prsty na brade a odkašľal si. „Mal som dojem, že plán...“

„Tvoje dojmy sú nepodstatné.“ Princ staršieho muža umlčal.

„Myslíš ten, podľa ktorého si ma chcel využiť ako návnadu, aby si oslobodil svojho brata?“ ozvala som sa. „Alebo sa niečo za posledných pár hodín zázračne zmenilo?“

Casteelovi trhlo svalom na sánke, keď sa celá jeho pozornosť opäť zamerala na mňa. „Mala by si sa najesť.“

Skoro som sa neovládla a zahnela sa po ňom uchmatnutým nožom. „Nie som hladná.“

Sklonil zrak k môjmu tanieru. „Skoro nič si nezjedla.“

„Nuž, ako vidíte, vaša jasnosť, nemám veľmi chuť.“

Sánka sa mu napla, keď sa nám stretli pohľady a nik z nás neuhol. Zlatistý odtieň jeho dúhoviek sa vytratil. Prebehli mi po koži zimomriavky, vzduch okolo nás akoby zhustol a jeho náboj naplňal celú miestnosť. V hlase som nemala ani náznak rešpektu. Žeby som Casteela vytočila? Ak áno, bolo mi to jedno.

Prsty som obtočila okolo rukoväte noža. Už som nebola nepoškvrnená, spútaná pravidlami, ktoré mi bránili rozhodovať o vlastnom živote. Už ma nik nebude ovládať. Bola som odhodlaná zájsť ďalej.

„Jej otázka je na mieste,“ ozval sa ktosi z opačného konca stola. Bol to muž s krátkymi tmavými vlasmi. Nepôsobil staršie než Kieran, ktorý vyzeral, že má čerstvo po dvadsiatke, podobne ako Casteel. Lenže on mal viac než dvesto rokov. Takže ten druhý mohol byť podľa mňa ešte starší. „Zmenilo sa niečo na pláne vymeniť ju za slobodu princa Malika?“ opýtal sa.

Casteel nereagoval, nespúšťal zo mňa oči, no strnulosť na jeho tvári bola omnoho účinnejšia výstraha než akékoľvek slová.

„Nepokúšam sa spochybňovať tvoje rozhodnutia,“ dodal muž. „Len sa ich snažím pochopiť.“

„Čo máš problém pochopiť, Landell?“ Casteel sa oprel na stoličke s rukami na opierkach. Keď som videla, s akou ľahkosťou sedí, prebehli mnou zimomriavky.

Zavládlo napäté ticho, potom Landell znova prehovoril: „Nasledovali sme ťa sem až z Atlantie. Žili sme v tomto zaostalom otrasnom kráľovstve a predstierame oddanosť falošnému kráľovi a kráľovnej. Lebo, tak ako ty, nechceme nič iné, len oslobodiť tvojho brata. On je právoplatným dedičom.“

Casteel Landellovi kývol, nech pokračuje.

„O mnohých sme prišli, keď sa snažili preniknúť do chrámov v Karsodónii,“ povedal. Zmeravela som pri predstave plaziacich sa polnočných tieňov.

Ak boli všetky Casteelove tvrdenia pravdivé, účel chrámov bola ďalšia lož. Treťorodených synov a dcéry neodovzdávali počas rituálu, aby slúžili bohom. Namiesto toho ich odovzdávali povýšeným – upírom – a stal sa z nich dobytok. Celý život ma krmili príšernými klamstvami, no toto bolo asi zo všetkých najhoršie. A hoci boli jeho slová neznesiteľné, obávala som sa, že sú aj pravdivé. Ako som to mohla poprieť? Povýšení nám hovorili, že bozk Atlantínčana je jedovatou kliatbou nevinných smrteľníkov a premieňa ich na rozkladajúce sa schránky ich niekdajších podôb – mrzké, krvilačné príšery, známe ako zatratení. Ale vedela som, že to nemôže byť pravda. Bozk Atlantínčana nebol jedovatý. Ani jeho uhryznutie. Ja som bola dôkazom. Casteel a ja sme sa pobožkali veľakrát. Dal mi svoju krv, keď som bola smrteľne ranená. A tiež ma uhryzol.

Nepremenila som sa.

Presne ako som sa nepremenila, keď ma pred rokmi napadli zatratení.

Podozrenia o povýšených sa vo mne začali hromadiť ešte predtým, než mi do života vstúpil Casteel. On ich len potvrdil. Ale bola to naozaj pravda? Nemala som to ako vedieť. Z pevného zvierania noža ma rozboleli prsty.

„Nenašli sme žiadne indície, kde držia nášho princa, a mnohí sa už nevrátia k svojim rodinám,“ pokračoval Landell s dôrazom na každé slovo prekypujúce hnevom, ktorý som cítila aj bez využitia svojho daru. „Ale teraz sa nám podarilo nie-

čo získať. Konečne máme niečo, čo by sme mohli použiť na získanie informácií o mieste, kde držia tvojho brata, aby sme ho prípadne vyslobodili a nemusel už vyrábať nových upírov a prežívať peklo, ktoré sám veľmi dobre poznáš. A namiesto toho ideme domov?“

O tej hrôze som vedela svoje.

Videla som množstvo jaziev na Casteelovom tele aj vypálený znak v tvare kráľovského erbu hore na stehne, rovno pod bedrom.

No Casteel nereagoval. Nik neprehovoril ani sa nepohol – nikto z tých, čo sedeli za stolom či stáli pri kozube v zadnej časti sály.

Landell však ešte neskončil. „Tí, čo vonku visia na stene len pár metrov od nás, si zaslúžili svoj osud. Nielen preto, že neposlúchli tvoje príkazy, ale preto, že keby sa im podarilo zabiť nepoškvrnenú, prišli by sme o jedinú vec, ktorú môžeme použiť. Pre pomstu ohrozili následníka trónu. Preto si myslím, že dostali, čo si zaslúžili, hoci niektorí z nich boli moji priatelia – priatelia mnohých, čo teraz sedia za týmto stolom.“

Zabijem ich.

To bol Casteelov sľub, keď uvidel rany, čo mi po nich ostali. A dodržal ho. Takmer do bodky. Tých, o ktorých hovoril Landell, pribil na stenu. Všetci boli teraz mŕtvi. Až na Jericha. Ich vodca bol na pokraji smrti, zomieral pomaly a bolestivo, ako výstraha, že mi nikto nesmie ublížiť.

„Môžeš ju využiť?“ rozčuľoval sa Landell. „Je kráľovninou obľúbenkyňou – vyvolenou. Ak niekedy pustia tvojho brata, tak jedine kvôli nej. Namiesto toho sa vraciame domov, aby si sa oženil?“ mykol bradou smerom na mňa. „S ňou?“

Odpor v jeho slovách ma zaboľel, no od vojvodu Teermana som si vypočula omnoho horšie veci, takže som nedala nič najavo.

Oproti mne sa k Landellovi otočil Kieran. „Ak máš kúska rozumu, už neprehovoriš. Odteraz.“

„Len nech pokračuje,“ namietol Casteel. „Má právo povedať svoj názor. Presne ako to urobil Elijah. No zdá sa, že Landell má toho na srdci viac než Elijah, rád by som si ho vypočul.“

Elijah stisol pery a potichu zapískal. Oči sa mu rozšírili, keď sa oprel na stoličke a ruka mu sklzla na Delanovo operadlo. „Nuž, niekedy rozprávam a smejem sa, keď by som nemal. No nech už máš v pláne čokoľvek, Casteel, som s tebou.“

„To vážne?“ Landell sa švihom obrátil k Elijahovi a vyskočil na nohy. „Ty sa len tak vzdáš záchrany princa Malika? Neprekáža ti, že ju privedie domov, do našej krajiny, ožení sa s ňou a urobí z nej princeznú? Taká česť má našich ľudí spájať, nie ich rozdeľovať.“

Casteel sa nepatrne pohl, ruky mu sklzli z opierok.

„Ako som povedal, ja som s Casteelom.“ Elijah pozrel na Landella. „Vždy, bez ohľadu na to, ako sa rozhodne. A ak sa rozhodol pre ňu, tak aj my všetci.“

Bolo to... úplne smiešne, celá táto hádka. No mne to bolo jedno. Nezaujímalo ma, prečo treba zjednocovať národ Atlantie, lebo Casteel a ja sa rozhodne nebudeme brať. No nedostala som šancu vyjadriť sa.

„Ja som sa pre ňu nerozhodol. Nikdy sa pre ňu nerozhodnem,“ zaprisahával sa Landell, koža na tvári sa mu napla a stmavla, keď sa rozhlíadal po ostatných, čo sedeli okolo neho. Vlkolaci. Uvedomila som si, že aj on je vlkolak. Lepšie som chytila nôž a stisla ho. „Všetci to viete. Vlkolaci ju neprijmú. Je úplne jedno, či má alebo nemá atlantínsku krv. A aj samotní Atlantínčania budú proti nej. Je cudzia, vychovali ju a starajú sa o ňu tí, ktorí nás zahnali na územie, čo nám každú chvíľu bude primalé a nepoužiteľné.“ Civel do stola, potom pozrel na Casteela. „Ani len tvoju žiadosť neprijala a my máme veriť, že medzi vami bude spojenie?“

Spojenie? Pozrela som na Kierana, potom na Casteela. Vedela som, že niektorí vlkolaci boli spojení s Atlantínčanmi určitej vrstvy a nemusela som byť génius, aby mi bolo jas-

né, že Casteel ako princ patril presne do tejto vrstvy. Zdalo sa, že oni dvaja majú najbližší vzťah zo všetkých, čo sa pohybovali v Casteelovej spoločnosti, no o inom spojení som nevedela.

Tak či onak, na ničom z toho nezáležalo, lebo žiadna svadba sa nekonala.

„Naozaj máme uveriť, že je hodná stať sa našou princeznou, keď ťa otvorene odmieta rovno pred tvojimi ľuďmi a ešte páchne po povýšených?“ neprestával Landell. Pokrčila som nosom. Nepáchla som ako... ako povýšení. Či áno? „Keď odmieta tvoju ponuku?“

„Záleží len na tom, že ja som si vybral ju,“ prehovoril Casteel a moje hlúpe, hlúpe srdce poskočilo, hoci som ho naozaj odmietala. „A iba na tom záleží.“

Vkolak ohrnul pery a ja som vypleštila oči na jeho vystupujúce tesáky. „Ak to urobíš, bude to znamenať pád nášho kráľovstva,“ zavrčal. „Ja tú suku so zjazveným ksichtom nikdy neprijmem.“

Mykla som sa.

Naozaj som sa mykla, líca mi horeli, akoby som dostala facuku. Zdvihla som prsty a dotkla sa drsnej kože na tvári, skôr než som si to vôbec uvedomila.

Landellovi klesla ruka k boku. „Radšej ju zabijem, než sa len prizerať a dovoliť niečo také.“

Prešlo niekoľko sekúnd, len zábleskov po tom, ako tie slová opustili Landellove ústa, a vzduch sa zúrivo rozvíril, až mi rozfúklo vlasy na spánkoch.

Casteelova stolička bola prázdna.

Zaznel výkrik a niečo ťažké zacvendžalo o tanier. Prevrátila sa stolička a Landell... už nestál pri stole. Už nemal prázdny tanier. Ležala na ňom úzka dýka určená na hádzanie. Vypleštenými očami som sledovala rozmazanú siluetu Casteela, keď Landella prišpendlil k stene a predlaktím tlačil vkolakovi na hrdlo.

Bohovia moji, ako sa môže niekto pohybovať tak rýchlo a potichu...

„Len aby si vedel, ani v najmenšom ma netrápi, že spochybňuješ moje plány. Je mi jedno, ako si sa vyjadroval na moju adresu. Nie som taký slaboch, aby ma trápili názory bezvýznamných mužov.“ Casteelova tvár bola len pár centimetrov od vlkolakových vypleštených očí. „Keby išlo len o to, prehliadol by som to. Keby si prestal, keď si ju spomenul prvýkrát, dovolil by som ti odtiaľto odkráčať len s prehnaným pocitom vlastnej dôležitosti. No potom si ju urazil. Kvôli tebe sa strhla a ešte si sa jej aj vyhrážal. Na to nemôžem zabudnúť.“

„Ja...“ Nech už chcel Landell povedať čokoľvek, skončilo to zachrčaním, keď Casteelova pravá ruka vyrazila vpred.

„A nedokážem ti odpustiť.“ Casteel trhol rukou späť a niečo hodil na zem. Pristálo to s mäsitým plesknutím.

Pomaly som pootvorila ústa a uvedomila som si, čo je tá hrudkovitá červená hmota. Ach, bohovia moji. Srdce. Ozajstné srdce.

Casteel pustil vlkolaka, o krok ustúpil a sledoval, ako sa Landell zviezol na zem s hlavou odkväcnutou nabok. Otočil sa tvárou k stolu, pravú ruku mal od krvi a mäsa. „Ešte niekto by sa chcel podeliť o svoje názory?“

KAPITOLA 2

V sále sa ozývalo zborové odmietanie, no nik sa neodvážil ani len pomrviť na stoličke. Niektorí sa zasmiali a ja... ja som civela na krv kvapkajúcu z Casteelových prstov na zem.

Casteel sa naklonil dopredu a zdvihol Landellovu servítku. Vrátil sa k svojej stoličke a ľahostajne si poutieral ruku.

Sledovala som, ako si sadá, srdce sa mi rozbúšilo, keď sa ku mne otočil, pohľad mu zahalovali husté mihalnice.

„Asi si myslíš, že som to prehnal,“ povedal a skrčenú zakrvavenú servítku hodil na svoj tanier. „Neprehnal. Nikto sa s tebou nebude takto rozprávať ani ťa takto urážať a ďalej si žiť.“

Zízala som naňho.

Sadol si na miesto. „Aspoň som mu doprial rýchlu smrť. Je v tom kus dôstojnosti.“

Netušila som, čo povedať.

Nemala som ani potuchy, čo cítiť. Dokázala som myslieť len na jedno, preboha, on práve holou rukou vytrhol vlkolakovi srdce z hrude.